

PUTOVÁNÍ VYSOČINOU

5. – 8. KVĚTNA

**PODROBNÝ
ITINERÁŘ**

Milí kamarádi,

Vítejte již podeváté na jarním turistickém setkání, tentokrát na Českomoravské vrchovině. Úvodem mi dovoluje odbočit jednou větou zcela jinak: všichni jste srdečně zváni na folkové setkání písničkářů na chalupě v Ústí u Staré Paky, které se letos koná o víkendu 23.- 25.června 2006. Účast dosud přislíbili: Míla Fuxa, Vlád'a Dobeš, Jakub Noha, Rost'a Čurda, Vlád'a Muzikant, Honza Zubrycký. Zejména nová jména jsou příjemným překvapením – nenechte si ujít !!

Nacházíme se v srdci Žďárských vrchů, po Žákovou horou, v obci Cikháj. Objekt, který Vám bude po tři noci domovem, se nazývá penzion Cikháj a je školícím a rekreačním střediskem Masarykovy university v Brně. V objektu jsou dvou, tří a čtyřlůžkové pokoje, sociální zařízení je většinou společné. Někteří z Vás jsou ubytováni v objektu místního úřadu, zhruba 300 metrů od penzionu, kde jsou další 3 třílůžkové apartmány celkem se šesti ložnicemi.

Všichni, kdo máte objednanou stravu, budete obslouženi v jídelně penzionu Cikháj. Na pátek je dohodnuto podávání večeří do pozdějších hodin, jinak každý další den bude podávána snídaně v 8.15 a večeře v 18.00 hod. Večerní posezení je dohodnuto rovněž v penzionu Cikháj. Je potřebné zdůraznit, že v obci Cikháj není žádná hospoda. Nejbližší hospoda je v obci Škrdlovice, 4km vzdálené. Se správcem zařízení, panem Fuchsem, je domluveno, že každý večer bude v penzionu probíhat zjednodušený hospodský provoz. K dispozici bude točené pivo, víno, nealko. Sedět je možno buďto v jídelně penzionu nebo, bude-li přát počasí, též venku, kde je pěkné ohniště a další možnost posezení. Obsluha je domluvena formou samoobsluhy, pro pivo se bude chodit a hlásit jméno – útrata se bude psát na hromadnou účtenku, platit bude každý vždy za každý večer zvlášť při odchodu.

Obec Cikháj byla založena ve 14.století. Území, na němž se právě nacházíte bylo předmětem vleklých sporů mezi panstvím v Novém Městě na Moravě a klášterem ve Žďáru nad Sázavou. Území nakonec připadlo klášter a vznikla zde klášterní usedlost Walddorf, zejména za účelem chovu dobytka a zásobování kláštera zemědělskými produkty. Původní usedlost, tzv. Dvůr stále stojí, je v soukromých rukou a ve špatném stavu. Kolem původní usedlosti byla založena osada, dříve Czykhaki. Jejími prvními obyvateli byli lesní dělníci a uhlíři. Rozvívělo se rovněž hornictví a sklářství, v místě byly 2 sklářské hutě. Výroba dřevěného uhlí sloužila k rozvoji hutního průmyslu v nedaleké Polničce a k zásobování místních skláren. V místě se vyráběly i nástroje pro potřeby sklářů a uhlířů a rovněž - pro obec typické - dřevěné hodiny se skleněným cimbálem.

V roce 1970 vyhlásil prezident Ludvík Svoboda na Žákově hoře u pramenu řeky Svatky Chráněnou krajinnou oblast Žďárské vrchy. V roce 2004 měla obec Cikháj 113 obyvatel. Školící a výukové středisko Masarykovy university v Brně, v němž se nacházíme, bylo v obci otevřeno v roce 1963. Původ názvu obce není přesně znám, nejpravděpodobnější je složenina dvou německých slov: ziegen hein (Kozí Hrádek).

SOBOTA 6. KVĚTNA

Snídaně je připravena na 8.15, předpokládáný odchod na trasu v 9.00. Čas odchodu samozřejmě nemusí být jednotně dodržen, je však dobré jej dodržet, což dává vyšší pravděpodobnost vzájemných setkání na trase.

Základní varianta trasy (cca 27km):

Z Cikháje vyrazíme po modré značce směrem na Tři Studně. Asi po 2km se zprava připojí horská silnička, značka ji sleduje necelé 2km. Značka poté odbočuje vpravo na Fryšavský kopec.

Fryšavský kopec byl v letech 1944 – 1945 opěrným bodem partyzánské brigády. Zde i v okolí bylo pro potřeby partyzánského hnutí vybudováno 5 bunkrů. Ukryvali se zde rovněž jugoslávští, francouzští, ruští a polští uprchlíci z německých zajateckých táborů. K památce Partyzánského odboje byl udržován bunkr na Fryšavském kopci, sídlo štábu brigády M.J. Husa. Po celkové rekonstrukci byl v roce 1975 v blízkosti odhalen památník. Z kovu odlitý znak partyzánské brigády byl v roce 1990 ukraden a památník chátral. Nově byl památník zrekonstruován v roce 2003.

Odtud pokračujeme dále po zelené, po necelých 3km dorazíme na křižovatku se žlutou. Dáme se po žluté vlevo a sledujeme jí necelé 3km až do místa, kde se křížuje s horskou silničkou Herálec – Kadov . Dáme se po silničce vpravo a podle mapy (mimo značku) dojdeme do obce Samotín.

Samotín je typickým příkladem sídla s rozptýlenou zástavbou, jedna z nejhezčích vesniček této oblasti.. Je to téměř zapomenutý kout panenské přírody, která inspirovala mnoho malířů v jejich tvorbě. Místní legendou se stala samotínská hospoda (Horácká hospoda – je vyznačena na mapě) a její „Samotínský vánek“. Samotínský vánek byl bylinný likér, který podle vlastního receptu vyráběl a návštěvníkům samotínské hospody prodával bývalý hostinský pan Emil Tlustoš. Samotínská hospoda byla oblíbenou zastávkou turistů a mnoha umělců. Po smrti pana Tlustoše zůstala svérázná hospůdka uzavřena.

Projedeme obcí, napojíme se na zelenou značku, dáme se po ní vlevo a vystoupáme na vrchol Dráteniček.

Dráteničky, to je hřeben dlouhý asi 200 metrů, který vytváří několik věží, z nichž nejvyšší je Sokolí věž, vysoká 35 metrů. Dříve se Dráteničky nazývaly Juránkova skála po dráteníkovi z nedalekých Blatin. Skála na vrcholu je vyhledávána horolezci jako cvičný terén.

Odtud pokračujeme po červené hřebenovce na Malinskou skálu (811,1m) a Lisovskou skálu (801,7m).

Malinská skála – skalní útvary v lesním komplexu. Tvoří řadu stáčejíící se obloukovitě v délce 200m kolem vrcholu. Nejmohutnější útvar Výspa dosahuje výšky až 20m, dole vybíhá ve věžku – Ďáblouvu kazatelnu. Na skalních stěnách byly zvětráváním vytvořeny skalní výklenky a 3m hluboká puklinová jeskyňka. V zakončení skalního hřebene po svahu sestupuje balvanový proud. Skály jsou vyhledávány horolezci, lézt lze na vyznačených částech skalních útvarů Výspa, Srnčí věž, Škuner a Buldok. Názvy dalších útvarů: Sluneční věž, Polední kámen, Amfiteátr, Poštolečův kužel, Zubří skála, Zvon.

Lisovská skála je skalní útvar v lesním komplexu. Tvoří jej dva na sebe navazující skalní hřebeny o délce 44 a 35 metrů, s výškou stěn až 12 metrů. Pod stěnami je kamenné moře.

Odtud sestoupíme do sedla pod vrchol Devět Skal. Vpravo žlutou odbočkou vystoupáme na vrchol.

Vrchol Devět Skal je nejvyšším bodem Žďárských vrchů a druhým nejvyšším vrcholem Českomoravské vrchoviny. Skalní labyrint tvoří tři dlouhé hřebeny s devíti věžemi a tři malé věžky. Výška stěn je 5 – 15 metrů.

Vrcholek hlavního bloku je opatřen zábradlím. Směrem na východ z něho vybíhá hlavní hřeben s věžkami Královského zámku, Žďárské (15 metrů) a Záludné věže (12 metrů). Názvy dalších skalních útvarů: Větrná věž, Fryšavský hřeben (hřebenovitý útvar nepravidelných tvarů proti hlavnímu vrcholu, dlouhý asi 70 metrů, tvoří jej 5 věží – Pyramida, Malá, Strmá, Šikmá a Dvojitá věž - oddělených mělkými sedly, výška stěn 6 – 8 metrů), Křížánecký hřeben (hřebenovitý útvar nepravidelného půdorysu proti hlavnímu hřebenu Devíti Skal, dlouhý asi 60 metrů, vyšší část s kolmou stěnou se nazývá Trůn, dvojitá věžička na okraji nese název Milenci, věžička se dvěma vrcholky, Milenec je vyšší), Hrádek (osamělá věžička 50m pod spodním koncem Křížáneckého hřebenu).

Odtud je možno po modré značce dojít asi po 1km k Bílé skále a vrátit se stejnou cestou Tyto 2km nejsou započteny v celkovém součtu kilometrů.

Bílá skála je izolovaný skalní blok se základnou v délce 60m, dosahuje výšky až 60 metrů.

Vrátíme se po žluté zpět na červenou a pokračujeme po červené navrchol Žákovy hory (809,8m).

Žákova hora byla v roce 1933 vyhlášena národní přírodní rezervací. V okolí je k vidění původní pralesovitý jedlobukový porost. Do roku 1954 zde stála dřevěná rozhledna o výšce 40m. Název vrcholu je odvozen od pověstí o žácích, chovancích Žďárského kláštera, kteří v hvozdnaté samotě hory zabloudili a už se nevrátili. Hora je opředena bájemi a pověstmi, které se dlouho udržovaly mezi lidem.

Těsně před vrcholem Žákovy hory vede doprava cca 200m odbočka k Lovecké chatě a studánce Eleonorka. Ze Žákovy hory se vrátíme do Cikháje po trase naučné stezky – kousek zpět, pak se naučná stezka oddělí k oficiálnímu prameni řeky Svratky zvanému Stříbrná studánka.

Stříbrná studánka je považována za oficiální pramen řeky Svratky. Místo je obklopeno řadou pověstí a pověr. Voda ze Stříbrné a nedaleké Křemelné studánky prý měla léčivý účinek. 27.června 1970 zde prezident Ludvík Svoboda na pařezu podepsal ustavující výnos o vyhlášení CHKO Žďárské vrchy. Nedaleko prameni byl zasazen památný buk. Později byl postaven v blízkosti studánky památník. Nedaleko je umístěn model milíře připomínající pálení dřevěného uhlí v oblasti. Zde byl také jeden z bunkrů partyzánské skupiny.

Odtud nám po naučné stezce zbývá do Cikháje zhruba 2,5km.

Zkrácená varianta trasy (cca 17km):

Začátek je stejný jako u předchozí varianty až do místa, kde žlutá značka zkřížuje silničku Herálec – Kadov. Zde namísto odbočení po silnici vpravo budeme pokračovat dále po žluté, sledujeme značku až do sedla pod Lisovskou skálou. Odbočíme vpravo po červené a vystoupáme na Lisovskou skálu (801,7). Vrátime se zpět do sedla a pokračujeme dále po červené směrem na Devět Skal. Trasa je dále stejná, jako u předchozí varianty.

Nejkratší varianta trasy – tak zvaná vycházka (cca 9km):

Začátek je stejný jako u základní varianty až na Fryšavský kopec. Odtud se vydáme po zelené značce směr Žákova hora. Cestou se k nám připojí naučná stezka z Cikháje, dovede nás k pramenu Svatky – Stříbrné studánce. Napojíme se na červenou hřebenovku a uděláme si cca 200m odbočku k Lovecké chatě a studánce Eleonorka. Vystoupáme na vrchol Žákovy hory (809,8). Pokračujeme dále po červené až do sedla, označeného na mapě U Snítku (703,3), odtud se po silnici vlevo vrátíme zpět do Cikháje.

PETR JOKL, lidový vypravěč a hostinský v Cikháji. Narodil se v roce 1865. Po absolvování reálného gymnázia se věnoval zemědělství a chovatelství koní. Na Cikháj přišel v roce 1894, kdy se přičlenil do rodiny hospodského Pešla. Hospodařil na 16 ha zemědělské půdy a stal se novým hospodským. Choval tři státní hřebce. Byl populárním lidovým vypravěčem a písmákem. Jako humorista působil v Českém rozhlase Brno. Do hospody na Cikháj za ním přicházelo mnoho turistů, spisovatelů, profesorů, kvůli četným zkušenostem přijížděli chovatelé koní z širokého okolí. V roce 1904 se za jeho přispění postavila obecní budova s hasičskou zbrojnicí, kancelář obecního úřadu, místnosti pro bezdomovce a kaplička. Petr Jokl zemřel 30.12.1950.

Večeře se bude podávat v jídelně penzionu Cikháj v 18.00. Po večeři nastane obligátní situace, kdy budu na určitém místě vyzývavě sedět a vybírat od vás peníze. Je to situace všeobecně nepřijemná a proto vás prosím, abyste se disciplinovaně těsně po večeři ke mně dostavili a peníze mi předali. Ceník: Kč 160,- za osobu a noc, Kč 50,- za 1 snídaní, Kč 95 za 1 večeři. Poprosím vás, zda bychom to mohli sprovodit ze světa nejpozději do 19.30, abych tam nemusel půl večera sedět a čekat na někoho, kdo se někde zapomněl...

NEDĚLE 7. KVĚTNA

Snídaně bude připravena na 8.15, doporučený odchod na trasu v 9.00.

Základní varianta trasy - cca 30km: (Varianta po mokré silnici cca 28km.)

Z Cikháje vyrazíme po horské silnici (mimo značku) směrem na Herálec do sedla U Snítku (703,3), zde odbočíme po horské silnici vlevo (Mokrá silnice). Zprava se přidá značení naučné stezky, které nás dovede na vrchol Tisůvky (792,2).

Na vrcholu Tisůvky se nachází skalní útvar Čertův kámen. Skalní hradba zde má délku 58 metrů, výšku až 15 metrů a je rozdělena úzkou průrvou.

V povrchu stěn jsou místy výklenky, na vrcholu se nachází dvě zvětráváním vytvořené skalní mísy. Ke skalnímu útvaru se váže pověst o stavbě kostela na Beranově kopci u Světnova a čertu, který bezbožným dělníkům dílo mařil. Každého večera, když se dělníci nepomodlili a práci nepožehnali, přiletěl čert a veškerý kámen v pytlí odnesl. Jak letěl nad Tisůvkou, pytel se mu o stromy roztrhl a kámen se vysypal. Čertův kámen je chráněným přírodním výtvozem. Na jeho vrchol je možno vylézt nenáročným výstupem ze severní strany.

Odtud můžeme pokračovat dolů po červené a na křižovatce s modrou se dát po modré vpravo. Těm co touží po vzrušení, doporučuji vrátit se po červené na mokrou silnici a pokračovat vlevo po mokré silnici až do Nové Hutě, kde se připojuje modrá. Kdesi po pravé straně Mokré silnice, zhruba 3km od Cikháje se nachází skutečný pramen Sázavy. Tento pramen nikdy nikdo nenašel a tak se o to zájemci mohou pokusit.

Jako pramen Sázavy se běžně v mapách a průvodcích označuje rybník Velké Dářko. Ale každý rybník má své přítoky a ten nejdelší by měl být pramenem Sázavy. V knížce „Zpět k pramenům“ se píše: „Nedaleko mokré silnice jsme objevili úhlednou studánku v kořenech smrku a u ní pan Munzar zarazil tabulku a zavěsil hrníček s logem. Studánka je kousek od posedu u mokré silnice, asi 2 km od vsi Cikháj. Znáte-li jiný pramen Sázavy, ozvěte se!“ Tak kdo na to konečně přijde ???

Po modré značce pokračujeme do obce Vojnův Městec. Uprostřed obce na křižovatce značených cest se dáme po zelené vlevo, dojdeme po ní do obce Radostín. Cestou mineme Malé Dářko a vpravo můžeme opatrně nahlédnout do rezervace Štířího dolu. V Radostíně se dáme po modré značce vlevo, po této značce vpodstatě obejdeme Velké Dářko.

Největší rybník Českomoravské vrchoviny rozloze 206 ha. V roce 1480 vykoupil tehdejší pán na Polné, Viktorín z Kunštátu a vévoda MÜNSTENBERSKÝ, syn krále Jiřího z Poděbrad od žďárského kláštera velký bažinatý les Dářko, jenž dal vymýtití a v rybník proměnití. V minulosti sloužil rybník k zadržování vody pro pohon hamrů, pil a mlýnů na horním toku Sázavy. Okolo Velkého Dářka vede stejnojmenná naučná stezka, která prochází dvěma národními přírodními rezervacemi připomínajícími svým vzhledem severskou tajgu – Dářkem o rozloze 61,6 ha a Radostínským rašeliništěm o rozloze 30,5 ha. Rašeliniště vznikla před 1000 lety, a jejich mocnost dosahuje až 860 cm.

Na hrázi se z pravé strany připojuje červená značka. Pokračujeme po červené značce, která sleduje silnici, do Škrdlovic.

V obci Škrdlovice byla v roce 1999 postavena moderní kaple Svatých Cyrila a Metoděje. Stavba asociuje rozevřenou knihu jako symbol vzdělanosti a písma. Rozpolcená věž představuje dva věrozvěsty, Cyrila a Metoděje, kteří písmo do našich zemí přinesli. Mezi věžemi je umístěn dvouramenný biskupský kříž.

Počátkem čtyřicátých let minulého století byla místním rodákem Emanuelem Beránkem založena sklářská hut' Škrdlovice. Beránek se svými bratry užíval technologii, při níž vznikalo sklo s vysokým množstvím bublinek. Sklárna byla během německé okupace uzavřena, po válce bylo vypuštěno jméno Beránek a spravovalo ji ministerstvo kultury. Dnešní výroba, opět pod značkou Beránek, se specializuje na ručně tvarované hutní sklo.

Odtud dále po červené a na křižovatce s modrou se dáme doprava a po modré se vrátíme do Cikháje.

Zkrácená varianta trasy (24km):

Začátek je stejný jako u základní varianty až po sestup z vrchu Tisůvka a křižovatku modré a červené západně od vrcholu. Pokračujeme po červené do Škrdlovic. Odtud se dáme po silnici směrem na Vojnův Městec, asi po 1,5km odbočíme ze silnice vlevo na trasu naučné stezky a obcházíme po ní Velké Dářko proti směru chodu hodinových ručiček. V obci Radostín se napojíme na modrou značku a pokračování je stejné jako u základní varianty.

Nejkratší varianta trasy, tak zvaná vycházka (7,5km):

Začátek je stejný jako u zkrácené varianty až po sestup z vrchu Tisůvka a křižovatku modré a červené západně od vrcholu. Odtud se vrátíme po modré značce do Cikháje.

Byla jedna docela malá země a uprostřed ní, v bažinatém lese, rybník. Lidé mu říkali Dářko. Málokdo věděl, co to znamená, a málokdo se k němu měl odvahu jenom přiblížit. Říkalo se, že v něm žije král vod se svými dcerami. A ty že jsou krásné, ale nemají se rády, jsou hádavé a soupeří o otcovu přízeň. Jedna z nich totiž časem převezme vládu nad prameny vod a stane se nejmocnější ženou v zemi.

Voda je mocný živel. Bez vody všechno umírá. Když je jí příliš, bere všechno, co jí přijde do cesty. Přemáhá oheň, trhá hráze. Umí být však také mírná a pokojná v korytech řek a potoků a přinášet lidem radost a užitek. Takovou moc bude mít jedna z princezen. Která to ale bude, to král ještě nerozhodl. Je to moudrý král a chce udělat dobré rozhodnutí. Vládne přísně, ale spravedlivě. Bere lakotným mlynářům, jejichž mlýny napájí malé potůčky, když oni sami okrádají druhé. Dává vodu loukám, na kterých se pasou kozy, ovce a krávy chudých vesničanů. Dobrotivě zalévá lidem zahrady a ničí města povodněmi, když jejich obyvatelům pýcha zaslepuje oči a srdce.

"Tatínku králi, rády bychom věděly, jestli už ses rozhodl, která z nás bude královnou, až se rozhodneš, že přišel čas tvého odpočinku. Pověz, která z nás to bude - Sázava nebo Jihlava?" žadonily často princezny. Sázava se svými bledě modrými očima a vlasy vyčesanými do drdolu vypadala tak mírně a uhlazeně. Neustále se vzhlížela v hladině rybníka jako v zrcadle. Byla opravdu krásná. Když se na ni král díval, viděl tvář její matky, ale nemohl se ubránit pocitu povrchnosti. A také její chladné chování k lidem ho znepokojovalo. Nezajímala se o ně příliš. Více ji zajímaly hvězdy, jejichž paprsky spřádala do opasků a spínala s nimi své rozevláté šaty.

Jihlava byla jiná. Měla hluboké oči a vlasy nosila volně rozpuštěné. Když se procházela chodbami vodního světa, vypadalo to, že její vlasy stékají jako malé potůčky přes ramena až k pasu. Její ohlušující smích se rozléhal po lesích tak, že se kapky deště měnily v malé ledové kousičky a jako krupobití dopadaly na zem. Její srdce bylo divoké a nespoutané. Byla rychlá ve svých rozhodnutích a často ji král nabádal k rozvaze a smířlivosti. Bylo těžké rozhodnout, kterou z těchto mladých žen posadit na trůn a předat jí vládu nad krajem, který vodu - její vládnu a sílu tolik potřebuje. Vysočina je plná hamrů, skláren a mlýnů a tam všude je vody třeba. Naopak horníkům dolujícím stříbro a železnou rudu, může být spodní voda velmi nebezpečná. Proto je potřeba uvážení rozhodnutí...

Jednoho dne se princezny opět o něco přely a výsledkem jejich hádky bylo zatopené pole chalupníka Vojty. Nebylo to poprvé a Vojta vždycky znovu trpělivě pole obdělal, zasel, zasázel a doufal, že se dočká sklízně. Tentokrát však na novou setbu bylo už pozdě. Semínka by nestačila v rozmáčené zemi vzklíčit a vyrůst. Rozhodl se tedy, že projde bažinami a dojde k rybníku, kde žije vodní král, a požádá ho o pomoc. Třeba nějakým kouzlem dokáže vysušit zemi, aby mohl zasázat aspoň něco, aby jeho stará matka a bratr, který se stará o dobytek, netrpěli nedostatkem, až přijde zima. Matka ho prosila, aby nechodil, aby se žádnými čarami nesnažil zachránit kousek žvance. "Nějak bylo, nějak bude," říkala. "Však nějak přečkáme do příštího jara a pak zaseješ a přijde úroda." "A co když ne? Co když se princezny budou zase o něco přit a naše pole bude zase pod vodou, jako loni, před loni i rok před tím. Nemůžeme pořád jen doufat. Musíme něco změnit. Musím promluvit s vodním králem a on nám určitě pomůže," nevzdával se

Vojta. "Dobrá, Vojtíšku, připravím ti na cestu pár buchet a kousek chleba. Bůhví, jak těžká a daleká tě čeká cesta," otřela si uplakané oči stará paní. "I kdeže, matko," chlácholil jí Vojta, "budu doma, ani se nenadějete."

Druhý den ráno vyrazil na cestu. Šátek s jídlem přes rameno. Mířil přesně doprostřed lesa. Prodíral se houštinami celý den. Země se pod ním nebezpečně houpala a párkrát to nevypadalo vůbec dobře. Už se pomalu stmívalo, když se Vojta vyškrábal na skálu nad rybníkem. Našel ho! Nemohl tomu uvěřit. Ted' jen, aby vodní král vyslechl, co má na srdci. Vojta byl ale tak unavený, že si ustlal pod nejbližší nízkou větví, čepici si dal místo polštáře, přikryl se kabátem a usnul, než by řekl švec. K ránu, když svítalo, zdálo se mu, že ho něco šimrá na tváři. Ohnal se rukou, aniž by otevřel oči. "Emmm," zavrčel. Za chvíli zas. Malé kapičky rosy mu stékaly po tváři. Vůbec se mu to nelíbilo. Pootevřel jedno oko, aby zjistil, co se to děje. V ten okamžik uviděl něco, co ho okamžitě probralo. Nad ním se skláněla půvabná dívka a z jejích dlaní padaly drobné krůpěje na jeho tvář. Lehce, trochu nepřítomně se usmívala, „Kdo jsi?“ zeptal se nasměle. "Jsem budoucí vládkyně vod," řekla vznešeně Sázava a jediným pohybem ruky na hladině rybníka vytvořila řadu malých načechraných vlnek. Vojta se na ni díval s úžasem. Byl úplně okouzlen její krásou. "Ha haa, ty a vládkyně vod," ozvalo se z protějšího břehu. "Tou budu já, Jihlava," zaburácel silný hlas a o skálu pod Vojtovými nohama se rozbila na tisíc kapek velická vlna, která se přihnala jak blesk. "To by stačilo, milé dámy," vystoupil na hladinu starší muž v černém plášti. "Dost vašich hádek!" Vypadal přísně.

Dlaní pohladil rozbouřenou hladinu rybníka a ta se rázem změnila v klidné vodní zrcadlo. Dohasínající hvězdy se v ní zračily jakoby to byl kousek oblohy spadlé na zem. "Jsem vodní král a vítám, tě, Vojto, ve svém království. Jsi statečný, když jsi došel, až sem. Řekni, co tě přivádí," obrátil se na chalupníka král. "Pane, pokud víš, kdo jsem, víš i to, co mě přivedlo. Víš, že princezny už třetí rok zničily svými hádkami moji úrodu a že moje stará matka, bratr a já máme starosti, protože nemáme dostatek jídla. Jsme chudí a nemáme nic jiného než malé políčko, kravku a dvě kozy. Nežádám od tebe nic víc, než abych se mohl jako dobrý hospodář starat o to, co mi matka svěřila poté, co jsme ztratili otce." "Jsi hodný, Vojto, a tvoje přání není sobecké. Mám pro tebe návrh. Buď odejdeš s tím, že letošní sklizně se dočkáš. To bude moje odměna za tvoji odvalu. Nebo ti dám úkol. Když ho do večera splníš, dostaneš nejen to, co žádáš, ale navíc já pošlím proud potoka, který teče kolem vašeho domu, a ty si budeš moct zařídit mlýn. Když úkol nevyřešíš, zůstane všechno při starém, ty budeš sázet a sít a doufat, že se dočkáš své úrody. Co si vybereš?" kývne hlavou král. "Jistotu letošní sklizně nebo budeš bojovat o svůj mlýn?" "Odejdi, vyber si sklizeň, vezmi, co nabízí a utíkej k domovu, jak nejrychleji můžeš. Nepouštěj se do hrátek s mým otcem. Co bys dělal s mlýnem. Mysli taky trochu na sebe," dívá se na Vojtu Sázava a její světlé oči jsou mrazivé, až to nahání strach. "Bojuj! Nenech se zastrašit! Můžeš být jediným mlynářem ve vaší vsi. Využij příležitost! Přijmi tu výzvu a prokaž odvalu," našeptává Vojtovi Jihlava. Její ruce jsou při tom neklidné a voda se pod jejími prsty jen čeří. "Dobrá, vyzkousím své štěstí a přijmu tvůj úkol, králi, ale ne proto, abych byl jediným mlynářem ve vsi, ale abych pomohl mé rodině a několika dalším, pro které by tam byla práce," usměje se chalupník. "Tvůj úkol je snadný, rozhodni do večera, která z mých dcer bude příští královnou vod. Rozhodneš-li dobře, tvůj mlýn bude růst a tvá rodina bude bohatá. Rozhodneš-li špatně, tvůj mlýn vezme voda nebo do něho nikdy voda nepřiteče. Zvažuj moudře. Uvidíme se večer," pokynul král směrem k Vojtovi a zmizel. I princezny, jakoby se vypařily. Chudák Vojta zůstal úplně sám. Sluníčko se vyhoupllo na oblohu a šibalsky ho pošimralo na nose. "To je mi pěkný úkol," povzdychнул si Vojta a posadil se na skalnatý okraj.

Jak tak seděl, nad jeho hlavou se odněkud svezla kapka vody a rozbila se o kámen. Vytvořily se z ní dva malilinké potůčky. Každý tekl jinudy. Jeden po levé straně, druhý po pravé. A vtom Vojtu něco napadlo. Zasmál se, bezstarostně se natáhl do mechu a usnul. Když se probudil sluníčko už stálo vysoko na obloze. Vyndal poslední kousek chleba ze šátku, najedl se a čekal, až přijde večer, aby mohl králi odpovědět. Čas se trošku vlekl, ale sluníčko zapadlo a nad hladinou se objevil vodní král s princeznami. "Máš odpověď na moji otázku, Vojto?" otázal se král. "Mám. Ale než odpovím, chtěl bych, se ujistit, že mé rozhodnutí je správné. Mohl bys mi odpovědět na dvě otázky ty, králi," řekl rozhodně Vojta. "Co chceš vědět?" přikývne král. "Za prvé: Je tvá dcera Sázava vždycky tak chladná, králi? A za druhé: Je tvá dcera Jihlava vždycky tak divoká, jak jsem ji dneska poznal?" položil své otázky mladík a čekal na odpověď. "Troufáš si, chlapče. Mám-li být upřímný - ano, viděl jsi mé dcery dnes ráno takové, jako obvykle jsou." "Pak mi, dovol, pane, rozhodnout nesnadnou otázku, která z princezen má být tvou nástupkyní." Král jen lehkým gestem pobídne Vojtu, aby pokračoval. "Princeznu Sázavu nech, pane, vládnout vodám, které ústí daleko na severu do Baltického moře. Je studená jako je ona. Princezně Jihlavě svěř přítoky dravého Dunaje. Je bojovný jako její srdce, králi. To je má odpověď, pane," mírně se ukloní Vojta. "Jsi moudrý hospodář, Vojto. Mlýn bude v dobrých rukách. Stane se, jak jsi řekl..." rozhodl král.

Pak zahřmělo a prameny řek na Vysočině se navzájemky rozdělily. Část jich odvádí Sázava na sever a část Jihlava na jih.

PONDĚLÍ 8. KVĚTNA 2006

Snídaně bude připravena na 8.15. Prosím všechny, aby byli připraveni k odjezdu v 9.00.

Program na pondělí jsem založil na vzájemné solidaritě všech účastníků akce. Většina kamarádů přijíždí na akci auty a tak bych rád požádal všechny řidiče o plné vytížení svých aut na dobu pondělního dopoledne, současně prosím o vzájemnou domluvu předem, kdo by koho do auta vzal. Budu tedy předpokládat, že se vše podaří. Program na pondělí bude tedy následující:

Ráno v 9.00 odjezd auty do obce Bílek (cca 18km odtud). Odtud podnikneme krátký výlet kaňonem Doubravy. Vyrážíme od nádraží po červené, značka nás vede kaňonem po levém břehu Doubravy. V místě křížení se zelenou odbočíme vlevo na vyhlídku Čertův stolek. Vrátime se po zelené, přejdeme kaňon na druhou stranu, po levé straně se zastavíme u zříceniny středověkého hradu Sokolov. Po pravém břehu Doubravy po zelené značce se vracíme zpět do Bílku k autům. Délka trasy cca 10km, ukončení akce nejpozději ve 13.00 u nádraží v Bílku. Nemotorizovaní účastníci akce mohou odjet domů vlakem ze zastávky v Bílku nebo z přilehlé Chotěboře.

CO NÁS ČEKÁ PŘÍŠTÍ ROK – PODESÁTÉ ?

**JABLUNKOVSKÁ VRCHOVINA,
HRČAVA,
TRASA ÚZEMÍM TŘÍ STÁTŮ.**

ZNÁTE TO TAM NĚKDO ?

POKUD NE, NEVÁHEJTE !!

Srdečně zve

Vlád'a Mikulec